

א"ת
פ"ק

תוספת קריאת

(א) ה"ה ה"ה ה"ה (ה"ה)

(ב) ה"ה ה"ה

(ג) ה"ה ה"ה ה"ה (ה"ה)

(ד) ה"ה ה"ה

(ה) ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה

ה"ה ה"ה ה"ה

תמוז דיני תערובת חמץ בתוך הפסח. ובו י"ב סעיפים:

א (א) חמץ בפסח אוסר תערובתו בין במינו בין שלא במינו (א) (ב) * במשהו אפילו
(ג) [א] בהנאה: הגה ור"ך לשרוף הכל (ג) ולא סגי בפדיון דמי החמץ (ג) ולמכור השאר (מרדכי פ"ק דפסחים)

(ד) ה"ה ה"ה

א (א) חמץ בפסח וכו'. מדאורייתא הו' חמץ כשאר איסורים שנתערבו שאין אוסרין תערובתן אלא כדי ליתן טעם בתערובת
דהיינו עד ששים אלא שחכמים החמירו בו כיון דאית ביה כרת ולא נדילי מניה כולי שפא וי"א משום דהוי דבר שיש לו
מחירין לאחר הפסח וכלקמן בס"א: (ב) במשהו. והיכא דאיכא עוד הרבה גדלים להקל סמכינן אשאלתות דס"ל דחמץ
בפסח שיה' לשאר איסורין דנששים [אחרונים]:

ה"ה ה"ה ה"ה

ד' אם נתערב החמץ

(כ"ח) קודם פסח * ונתבטל בס' אינו חוזר (י"ג) [ה] ונעור בפסח (כ"ט) לאסור במשהו (ל) ויש חולקים:
הגה (לא) ונוהגין כפסח הראשונה בכל תערובות (ל"ב) * שהוא לח (י"ג) [ו] * בלח (ת"ה ס' ק"ד) (ל"ג) מיהו
דבר יבש שנתערב או שיש לחוש לתערובת כגון פת שנפל לין (ל"ד) אף על פי שנטלו משם
(י"ד) [ז] (ל"ה) אסור בפסח (ל"ו) דחיישינן * שפא (ל"ז) נשאר בו פירוין (ל"ח) ונחמין טעם בפסח*

(י"ז) ה"ה ה"ה

ד (כ"ח) קודם פסח. אפילו אחר שש:
(כ"ט) לאסור במשהו. מעשה (כ"ג) שנמנעת חלה אחת של צלף בתוך הסל שהיו נחמין המנחות אפיוות ציזית מן התגור והריקו
הסל ולא נודע באיזה מנחה נגע הצלף ופסקו הפוסקים דחד בתרי צלף כיון שהיה התערובות קודם פסח (כ"ד) ומותר לחמץ המנחות
בפסח כיון דליכא אלא טעמא בעלמא ומיהו כל המנחות שידוע שנגעו בצלף צריכין קליפה" לפי שאין ציטול לאסור הידוע: (ל) ויש
חולקין. ולדעתם מש"כ בס"ז דצטל בששים צריך לאוכלו קודם הפסח (כ"ה) או דמיירי שלא היה בו אלא טעמא לבד וכנ"ל באות
כ"א: (לא) ונוהגין כסברא הראשונה וכו'. ומותר אפילו חזרו וממנו בפסח [אחרונים]: (ל"ב) שהוא לח בלח. כגון סכר שנתערב
בין וכו"ג וקמח בקמח ג"כ מקרי לה בלח* ועיין לקמן בסיומן מ"ג אות י"ז במ"ב (כ"ו) כתבו האחרונים דדבר שהוא לח בלח אפילו
לא נודע התערובות עד הפסח ג"כ אמרינן דכבר נתבטל: (ל"ג) ומיהו בדבר יבש שנתערב. קודם פסח צין שנתערב חמץ
במנחה חד בתרי או שנתערב (כ"ו) בששים ויותר (כ"ח) אמרינן דחוזר ונעור בפסח משום שהחמץ צעין וע"כ צריך לאכלו (כ"ט)
קודם פסח*. ואם היה חד בתרי (ל) אסור אף להשהות מדרבנן ואם היה ששים יכול לבטלו קודם פסח עד שיהא נימוח ויהיה
חשיב כלה ולא מותר אף לאוכלו בפסח (לא) ויש כמה אחרונים שצוירין דאף יבש יבש* דאמרינן דחוזר ונעור אינו אלא"כ יאפה
או יבשל אותם בפסח לאו חוזר החמץ ונחמין טעם בשהאר אבל לאכול קך שרי: (ל"ד) אע"פ שנטלו משם. ר"ל קודם הפסח:

ה"ה ה"ה ה"ה (ה"ה)

ל"ט. אמר רע"ל ברחק אף לשיעור 'משהו' יש שיעור כל דהו, ולכך אפשר לשתות
מים מן הים בפסח ולא חיישינן למשהו חמץ שיש שם.

ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה

ל"ט. אני אמרתי ככה מסברא שגם למשהו יש איזה שיעור מסויים, ושוב מצאתי בדרכי
תשובה על יו"ד שכתב כן. (א"ה, עיין דרכי תשובה סימן ק"ב ס"ק ט"ז). ולמטה
הבאת מש"כ בתשובות ופסקים שנראה שאמר טעם אחר להתיר לשתות מי ברכה
בפסח.